

ת"פ 28257/08/15 - מדינת ישראל נגד מחמד חלפאוי

בית משפט השלום בירושלים

17 מרץ 2016

ת"פ 28257-08-15 מדינת ישראל נ' חלפאוי

בפני כב' השופטת חגית מאק קלמנוביץ, ס. נשיא

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם מחמד חלפאוי

גזר דין

העובדות וטענות הצדדים

1. הנאשם, יליד 1990, הודה והורשע בעבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה, לפי סעיפים 406(ב) ו-384 לחוק העונשין התשל"ז-1977. על פי עובדות כתב האישום בו הודה, ביום 19.4.15 התפרץ הנאשם לבית מגורים בא-טור, בכוונה לבצע גניבה או פשע, כשהוא מטפס על גג של מבנה סמוך, ממנו אל מרפסת הבית ודחף את דלת הבית. הנאשם גנב מארון בחדר השינה תכשיטי זהב בשווי 50,000 ₪. בדיעבד התברר לנאשם כי הדירה בה בוצעו העבירות שייכת לקרוב משפחתו.
2. לנאשם הרשעות קודמות, כולל הרשעה בעבירות התפרצות וגניבה ועבירות נוספות בבית משפט לנוער, בגין נדון למאסר בפועל לשלושה חודשים ולעונשים נוספים, וכן הרשעה העבירה של פציעה כאשר העבריין מזוין בגינה נדון בשנת 2010 לשישה חודשי מאסר בפועל.
3. שירות המבחן הגיש תסקיר אודות הנאשם. הנאשם סיים תשע שנות לימוד והתקשה בלימודיו. משפחתו התגוררה במזרח ירושלים, עברה לצפון וחזרה שוב לירושלים. הנאשם השתלב בעבודה עם אביו כמכונאי רכב, עזב לעבודה עצמאית, ולאחר ששוחרר ממאסר חזר והשתלב בעסק המשפחתי. התסקיר כולל התייחסות למאסר קודם אותו ריצה הנאשם. בנוגע לעבירה הנוכחית, על פי התסקיר נאשם קיבל אחריות מלאה בביצוע העבירה והסביר אותה על רקע מצבו הכלכלי. הוא חש בושה מאחר שמדובר בבן משפחתו, ולטענתו אף נערכה סולחה והוא פיצה את המתלונן על נזקיו. כיום הנאשם נשוי ואב לשתי בנות פעוטות. הנאשם הביע רצון להשתלב בטיפול באמצעות שירות המבחן. לנוכח רצונו לנהל אורח חיים תקין, המליצה קצינת המבחן להימנע מהטלת עונש מאסר בפועל ממש ולהסתפק במאסר בעבודות שירות וצו מבחן.
4. ב"כ המאשימה ציין לזכותו של הנאשם את העובדה שהודה וחסך זמן שיפוטי ולחובתו את אופן ביצוע ההתפרצות המעיד על נחישות, ואת שוויו הרב של הרכוש שנגנב. הוא הפנה להחלטות שניתנו ברע"פ 4156/13, אפרים בוחניק נגד מדינת ישראל, ולת"פ (שלום ת"א) 7177-03-12, מדינת ישראל נגד

גיורא שמש, וטען למתחם ענישה הנע בין 12 לבין 24 חודשי מאסר בפועל. באשר לעונש בטווח המתחם, ב"כ המאשימה ציין כי על פי התסקיר הנאשם נטל אחריות, אך זאת בעיקר בשל הבושה מאחר שהתברר שפרץ לדירתו של קרוב משפחה. מהתסקיר עולה גם סיכון להישנות העבירה, ואין אינדיקציה לשיקום מלבד אמירות של הנאשם מהפה אל החוץ. לפיכך טען התובע כי יש למקם את הנאשם ברף הבינוני - תחתון ולהשית עליו עונש שלא יפחת מ-14 חודשי מאסר.

5. ב"כ הנאשם ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן בשל הנסיבות האישיות שפורטו בתסקיר. הוא ציין כי הנאשם בחר להודות בכתב האישום בהזדמנות הראשונה, ללא הסדר או טובת הנאה כלשהי, הוא נשוי ואב לשני ילדים, חסך זמן רב ונטל אחריות מלאה. עוד טען כי העניין הכספי הוסדר וכל הכסף שנלקח הוחזר. הסניגור התייחס לרצונו של הנאשם לנהל אורח חיים תקין, אותו הביע גם בשירות המבחן, וביקש שלא להטיל עליו עונש מאסר בפועל.

מתחם העונש ההולם

6. הערכים המוגנים בעבירות ההתפרצות והגניבה הם זכותו של אדם להגנה על קניינו ורכושו. כאשר מדובר בהתפרצות לבית מגורים, עצם ההתפרצות גורמת לעגמת נפש קשה, ולערכים בני ההגנה נוסף גם הצורך להגן על הפרטיות ועל ציפייתו של אדם לחוש מוגן בביתו שלו. ראו לעניין זה דברי השופט מלצר בע"פ 7453/08, מדינת ישראל נ' אואזנה ודברי השופט ג'ובראן ברע"פ 244/10, מ"ר נ' מדינת ישראל, דברי השופט רובינשטיין ברע"פ 1708/08 לוי נגד מדינת ישראל.

7. לעניין רמת הענישה המצויה והרצויה, ברע"פ 4156/13, אפרים בוחניק נגד מדינת ישראל, ובת"פ (שלום ת"א) 7177-03-12, מדינת ישראל נגד גיורא שמש, נקבע מתחם ענישה שבין שנה לשנתיים בעבירות התפרצות לבית מגורים. גם ברע"פ 7683/13, דויד פרלמן נגד מדינת ישראל, אושר גזר דין של שמונה עשר חודשי מאסר בגין שתי עבירות התפרצות ושתי עבירות הפרת הוראה חוקית, כאשר המתחם שנקבע בבית משפט השלום לעבירת התפרצות עמד על שנה עד שנתיים. בת"פ (פ"ת) 21560-11-12, מדינת ישראל נגד פלונת, נקבע מתחם בין שמונה חודשים לבין שנתיים לכל עבירת התפרצות. בתפ (י-ם) 49659-06-11, מדינת ישראל נגד מוחמד גבארין, נקבע מתחם ענישה שבין חמישה עשר לעשרים ושבעה חודשי מאסר לעבירות שכללו התפרצות לבית מגורים בנסיבות מחמירות של תכנון מראש ועוד, וכן שהיה בישראל שלא כחוק.

אני סבורה שרמת הענישה להתפרצות לבית מגורים וגניבה נעה בין שנים עשר לבין עשרים וארבעה חודשי מאסר.

8. באשר לעונש הראוי במקרה זה, לחובתו של הנאשם יש להביא בחשבון את הסכום הגדול שנגנב ואת עברו הפלילי הכולל הרשעה בעבירות דומות, כאשר העונשים שהוטלו על הנאשם בעבר לא מנעו את ביצוע העבירה הנוכחית, אך עם זאת הרישום הפלילי כולל מספר אירועים בודדים ואין מדובר במי שהעבריינות היא לחם חוקו. לזכות הנאשם אני מתחשבת בראש ובראשונה בהודאתו המהירה ובנטילת האחריות המלאה למעשים. הנאשם הביע חרטה על מעשיו, החזיר את הגניבה ואף פיצה את המתלונן. יתכן שהדבר קשור לעובדה שהפריצה היתה לבית קרוב משפחתו של הנאשם, אולם בסופו של דבר הובעה חרטה והרכוש הושב. אני מביאה בחשבון גם את האמור בתסקיר בנוגע לנסיבות חייו של הנאשם

והתמודדויות משמעותיות שעבר. הנאשם הביע אמנם רצון לנהל אורח חיים תקין, אולם על אף שאיפה זו ביצע את העבירות בהן הורשע.

בשים לב לכלל בנסיבות אני סבורה שהעונש הראוי במקרה זה מצוי בחלקו הבינוני - תחתון של המתחם.

9. לאור כל האמור אני דנה את הנאשם לעונשים אלו:

1. מאסר בפועל ארבעה עשר חודשים בניכוי ימי מעצרו של הנאשם בתיק זה.

2. מאסר על תנאי לשלושה חודשים למשך שלוש שנים על כל עבירת רכוש שהיא פשע.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום.

ניתן היום, ז' אדר ב' תשע"ו, 17 מרץ 2016, בנוכחות הצדדים.